

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1959

Κυριακὴ Γ' Ματθαίου (Ῥωμ. 5,1-10)
10 Ἰουλίου 2016

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ Εὐεργέτης

«Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν» (Ῥωμ. 5,5)

Δὲν ὑπάρχουν, ἀγαπητοί μου, μόνο ἄνθρωποι ποὺ κάνουν τὸ κακό· ὑπάρχουν κ' ἐκεῖνοι ποὺ κάνουν τὸ καλό. Καθένας σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ἔχει καὶ φίλους, ποὺ τὸν ἀγαποῦν καὶ τοῦ προσφέρουν δῶρα. Γιὰ κάθε ἄνθρωπο ὑπάρχουν **εὐεργέτες**. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ μὴν ἔχη δείγματα τῆς ἀγάπης τῶν ἄλλων.

Τέτοια πρόσωπα εἶνε ἡ **μάνα**, ποὺ μᾶς γέννησε, μᾶς θήλασε, στάθηκε στὸ προσκέφαλό μας· ὁ **πατέρας**, ποὺ δούλεψε σκληρὰ γιὰ νὰ μᾶς συντηρήσῃ· ὁ **ιερεὺς**, ποὺ μᾶς βάπτισε «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος» καὶ μᾶς ἔκανε Χριστιανούς· ὁ **δάσκαλος**, ποὺ μᾶς ἔμαθε νὰ γράφουμε τ' ὄνομά μας· ὁ **γιατρός**, ποὺ μᾶς ἔσωσε ἀπὸ βαρεῖα ἀσθένεια· καὶ πολλοὶ ἄλλοι εὐεργέτες.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτούς, ποὺ τοὺς θυμόμαστε καὶ τοὺς εὐχαριστοῦμε, ὑπάρχει καὶ κάποιος ἄλλος μεγαλύτερος εὐεργέτης. Μὰ πρέπει νὰ ἔχῃ μάτια νὰ βλέπῃς, αὐτὰ ν' ἀκοῦς καὶ καρδιὰ νὰ αἰσθάνεσαι. Διαφορετικά, αὐτὰ ποὺ θὰ πῶ θὰ πέσουν στὸ κενό. Ποιὸς εἶνε ὁ πιὸ μέγας ἀπ' ὅλους τοὺς εὐεργέτες; **Ὁ Θεός!** –Καὶ τί μᾶς ἔχει κάνει; Καὶ τί δὲ μᾶς ἔχει κάνει! «*Ἀνοίξαντός σου τὴν χεῖρα τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος*» ἀνοίγοντας τὴ φούχτα τοῦ Θεοῦ σκορπᾷ στὸν κόσμο μύρια ἀγαθὰ (Ψαλμ. 103,28).

Τί μᾶς ἔχει δώσει; Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ μικρά, αὐτὰ ποὺ ἀναφέρει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 6,22-33), γιὰ νὰ φτάσουμε στὰ μεγάλα.

● Ἐγραψαν οἱ ἐφημερίδες, ὅτι δυὸ τουρίστες ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ Κάιρο, προχώρησαν βαθειὰ στὴν ἔρημο χωρὶς νὰ πάρουν μαζί τους **νερό**, κ' ἐκεῖ πέθαναν ἀπὸ τὴ δίψα. Καταλαβαίνετε; Ἐμεῖς ἀνοίγουμε τὴ βρύση ἢ τὸ ψυγεῖο καὶ πίνουμε ὅσο θέλουμε. Αὐτὸ τὸ ποτήρι, ποὺ κρατᾶτε στὸ χέρι καὶ πίνετε καὶ δροσιζέστε, αἰσθάνεσθε τί εἶνε; ἢ εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ σὲ ὅλους, ἀγαθοὺς καὶ πονηροὺς. Γιὰ σκεφτῆτε τί θὰ γίνῃ ἂν δὲν βρέξῃ καὶ στερέψουν οἱ πηγές;

Μέσα σ' ἓνα εἰκοσιτετράωρο θ' ἀδειάσῃ ἡ Ἀθήνα! Θὰ ζητᾶς ἓνα ποτήρι νερὸ καὶ δὲν θὰ τὸ βρίσκῃς οὔτε στὴ μαύρη ἀγορὰ· ὅπως στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς, ποὺ ἔγινε ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, «*μὴ φούχτα ἀλεύρι - μὴ φούχτα χρυσάφι*». Καὶ κάτι χειρότερο· γιατί χωρὶς ψωμὶ ζῆς καὶ μὴ μὲρα καὶ δυὸ μέρες καὶ σαράντα μέρες, ἀλλὰ χωρὶς νεράκι πόσες μέρες μπορεῖς νὰ ζήσης; Τὸ νερὸ αὐτὸ εἶνε τοῦ Θεοῦ. Πὲς λοιπὸν «*Δόξα σοι, ὁ Θεός*».

● Καὶ μόνο τὸ νερὸ; Ἄπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ πάνω στὸν οὐρανὸ λειτουργεῖ ὁ μεγαλύτερος ἠλεκτροπαραγωγικὸς σταθμὸς, ὁ **ἥλιος**. Μπροστά του τί εἶνε τὰ δικά μας ὑδροηλεκτρικὰ ἔργα, ὅπως αὐτὸ τοῦ Ἀχελώου στὰ Κρεμαστά, ἢ τὰ ξένα στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἄλλοι; Ἐδῶ κάθε μῆνα πληρώνεις στὴ Δ.Ε.Η. χαράτσι γιὰ ὠρισμένες ὥρες, ἐνῶ ὁ ἥλιος παρέχει συνεχῶς ἐνέργεια δωρεάν. Τὰ συνηθίσαμε ὅμως αὐτὰ καὶ δὲ μᾶς κάνουν ἐντύπωση. Ἄφθονο φῶς καὶ στὴν καλύβα καὶ στὰ ἀνάκτορα, καὶ στὸ κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου καὶ στὸ κελλὶ τοῦ φυλακισμένου. Εἶνε τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ νὰ λέμε «*Δόξα σοι τὸ δείξαντι τὸ φῶς*» (Δοξολ.).

● Πιὸ ἀναγκαῖο ὅμως κι ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ τὸ φῶς εἶνε κάτι ἄλλο· ὁ **ἀέρας**. Τὸ ψάρι κολυμπᾷ μέσα στὴ θάλασσα, κι ὁ ἄνθρωπος κολυμπᾷ στὸν ἀέρα. Ἐξω ἀπ' τὸν ἀέρα δὲν ζῆ. Οἱ ἀστεροναῦτες στὸ διάστημα, στὴ Σελήνη καὶ στὰ ἄλλα ἄστρα, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἀέρας, κουβαλοῦν μαζί τους ἀπὸ τὴ Γῆ ἀσκούς - φιάλες ὀξυγόνου γιὰ νὰ ζήσουν, διαφορετικὰ θὰ πεθάνουν. Χωρὶς νερὸ καὶ ἥλιο ζοῦμε λίγες ἡμέρες, χωρὶς ἀέρα οὔτε πέντε λεπτά· ἂν μᾶς λείψῃ, τυμπανιαῖοι θὰ γίνουμε ἀπὸ ἀσφυξία.

Καὶ δὲν εἶνε μόνο αὐτά. Καὶ τὸ ψωμὶ ποὺ τρώς, καὶ οἱ καρποὶ στὰ δέντρα, καὶ τὰ πουλιὰ στὸ δάσος, καὶ τὰ λουλούδια ποὺ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα (βλ. Ματθ. 6,28-29), καὶ τὰ ψάρια τῆς θαλάσσης, ὅλα τοῦ Θεοῦ εἶνε. Ἄν εἶσαι λοιπὸν ἄν-

θρῶπος πνευματικός, ὅταν πίνης νερό, ὅταν βάζης στο στόμα ἓνα κομμάτι ψωμί, ὅταν τὸ πρῶτὸ βλέπης τὴν ἀνατολή, ὅταν εἰσπνέης τὸν ἀέρα, ὅταν ἀκοῦς στο δάσος τὰ πουλιά, ὅταν δροσίξεις στὴ θάλασσα, ὅταν ἀντικρύξης ἓνα πανόραμα ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ὅταν κρατᾷς στὰ χέρια ἓνα λουλούδι καὶ τὸ μυρίζης, μ' ἓνα λόγο κάθε φορὰ πού ἀπολαμβάνεις **τὰ ὠραῖα τοῦ Θεοῦ**, πὲς «Δόξα σοι, ὁ Θεός· δόξα σοι, ὁ Θεός· δόξα σοι, ὁ Θεός». Πὲς «Δόξα σοι, ὁ Θεός» γιὰ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ σου, γιὰ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους σου, γιὰ τὴν πατρίδα τὴν ἐλεύθερη πού ἔχεις – γιὰτὶ ἐδῶ πού τὰ λέμε δὲν ξέρεις ἂν θὰ τὴν ἔχῃς καὶ αὔριο.

* * *

Δόξασε τὸ Θεὸ γιὰ ὅλα αὐτά· ἀλλὰ χίλιες φορὲς νὰ τὸν δοξάσης γιὰ κάτι ἄλλο. Ποιό; Ἐδῶ σταματῶ. Γιατὶ ἂν γι' αὐτὰ πού βλέπεις καὶ αἰσθάνεσαι δὲν τὸν εὐχαριστῇς, πῶς τώρα θὰ τὸν εὐχαριστήσης γιὰ κάτι ἀπείρως ἀνώτερο ἀλλὰ πού συλλαμβάνεται μόνο μὲ πνευματικὰ αἰσθητήρια; Κι ἂν δὲν εὐχαριστῇς τὸ Θεὸ γι' αὐτὸ πού θὰ σοῦ πῶ, Χριστιανὸς δὲν εἶσαι. Μὰ ποιὸ εἶν' αὐτό; Ὡ Χριστέ μου, ἂν μπορούσε νὰ κατεβῇ Πνεῦμα ἅγιο καὶ νὰ φωτίσῃ τὴς καρδιές, νὰ καταλάβουμε ὅτι παραπάνω ἀπ' ὅλες τὴς ὑλικὲς εὐεργεσίες ὑπάρχει μιὰ ἄλλη πού 'νε ἀνώτερη! Τότε θὰ μποῦμε στο μυστήριον τοῦ Θεοῦ. Ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ μεγάλο μυστήριον, **ἡ μεγάλη εὐεργεσία**, γιὰ τὴν ὁποία πρέπει μέρα - νύχτα νὰ εὐλογοῦμε τὸ Θεό; Πῶς νὰ σᾶς μιλήσω; Θὰ 'θελα νὰ 'μουν ζωγράφος, ποιητής, λογοτέχνης, νὰ ζωγραφίσω μπροστά σας τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ· εἶμαι Χριστιανός. Πῶς νὰ σᾶς τὴν περιγράψω; Μ' ἓνα παράδειγμα – καὶ τελειώνω τὸ λόγο μου.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1965 βρέθηκα **στὰ δικαστήρια**. Καθόμουν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ παρακολουθοῦσα τὴς διάφορες ὑποθέσεις. Περνοῦσαν τὰ δυστυχημένα πλάσματα, πού δικάζονταν γιὰ διάφορες παραβάσεις τοῦ ποινικοῦ νόμου, καὶ ὁ πρόεδρος τιμωροῦσε συνεχῶς τὰ φτωχαδάκια· ἓναν 10 μέρες, ἄλλον 15 μέρες, ἄλλον 30 μέρες, ἄλλον 40 μέρες· καὶ μετὰ τοὺς ἔπαιρναν οἱ χωροφύλακες ἔτοιμοι νὰ τοὺς δέσουν – ἄκουγες τὰ σίδερα – γιὰ νὰ τοὺς πᾶνε στὴ φυλακὴ. Οἱ ταλαίπωροι ἦταν σκεπτικοὶ καὶ οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ τοὺς κλαίγανε, γιὰτὶ δὲν εἶχαν χρήματα. Ἀλλὰ κάποια στιγμή ρίχνω πίσω μιὰ ματιὰ καὶ τοὺς βλέπω νὰ 'νε χαρούμενοι. Ρωτάω, Τί ἔγινε; καὶ μοῦ λένε· Κάποιος δικηγόρος τοὺς εἶπε· Μὴ στενοχωριέστε, ὅπου νὰ 'νε περιμένουμε εὐχάριστο μήνυμα ἀπὸ τὴν Κέρκυρα· θὰ γεννήσῃ ἡ βασίλισσα, θὰ βγῇ **δι-**

άταγμα χάριτος... Μὲ ρωτοῦσαν κ' ἐμένα· Παπούλη, ἔμαθες τίποτα ἀπ' τὴν Κέρκυρα;... Πῶς περίμεναν πότε θὰ βγῇ βασιλικὸ διάταγμα νὰ βγοῦν ἔξω ὅλοι αὐτοὶ οἱ μικροποινίτες!

Καταλάβατε τί θέλω νὰ πῶ; Ἄν δὲν καταλάβατε, δὲν εἶστε Χριστιανοί. Τ' ἀκοῦμε στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ δὲ βαριέσαι· τὴν ὥρα πού τελοῦνται μυστήρια – **ἂν πιστεύουμε** – καὶ σεῖονται τὰ οὐράνια καὶ τρέμουν οἱ ἄγγελοι, κάποιοι χασιμουριῶνται. Ἄν δὲν πιστεύῃς, μὴν ἔρχεσαι στὴν ἐκκλησία, κάτσε στο καφενεῖο.

Ὅλοι μας εἶμαστε παραβάτες. Τί παραβάτες; Ὅχι ἀστυνομικῶν διατάξεων, ἀλλὰ παραβάτες τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Παραβαίνουμε τὸν Δεκάλογο, τὴν Ἐπι τοῦ ὄρους ὁμιλία, τὸν γραπτὸ καὶ ἄγραφο θεῖο νόμο· ἄλλος μὲ τὴ γλῶσσα, ἄλλος μὲ τὰ μάτια, ἄλλος μὲ τ' αὐτιά... ἄλλος τὴ μιὰ ἐντολή, ἄλλος τὴν ἄλλη. Καὶ τὸ δικαστήριον τοῦ Θεοῦ λειτουργεῖ, ὀρίζει διαφορὲς ποινές. Τί ποινές; Ὅποιος ἁμαρτάνει, θάνατος! «*Τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος*» (Ρωμ. 6,23). Ἐνῶ λοιπὸν εἶμαστε καταδικασμένοι ὅλοι εἰς αἰώνιον θάνατον, ξαφνικὰ τί ἀκοῦμε· ἄγγελος μᾶς λέει· Ἄμαρτωλοί, μὴ λυπᾶστε! Ὁ Θεὸς θέσπισε βασιλικὸ διάταγμα, τὸ ὑπογράφει ὁ Χριστὸς μὲ τὸ αἷμα πού ἔχυσε πάνω στο σταυρό, καὶ **συγχωροῦνται ὅλα τὰ ἁμαρτήματά σας!** Ἄς εἶνε δοξασμένο τὸ ὄνομά του.

* * *

Ὑστερα, ἀδελφοί μου, ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τί θὰ 'πρέπε νὰ αἰσθανώμαστε; Θὰ 'πρεπε ἀπ' τὸ πρῶτὸ μέχρι τὸ βράδυ ἡ καρδιά μας νὰ λήη «Δόξα σοι, ὁ Θεός». Καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀχάριστο πλάσμα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ κόττα πίνει νεράκι καὶ ὑψώνει τὸ κεφάλι τῆς σὰν νὰ λήη στο Θεό, Σ' εὐχαριστῶ. Ἐχεις ἓνα σκυλί, τοῦ πετᾷς ἓνα κόκκαλο, κ' ἐπειδὴ δὲν ἔχει γλῶσσα νὰ σοῦ πῇ εὐχαριστῶ κουνάει τὴν οὐρά του. Κι ὁ ἄνθρωπος ὅχι μόνο δὲν πατάει στὴν ἐκκλησία νὰ πῇ ἓνα εὐχαριστῶ, ἀλλὰ τί κάνει· **βλαστημαίει τὰ θεῖα!** Φρίκη· αὐτὸς εἶνε ὁ χριστιανισμὸς μας. Καταντήσαμε σὰν τὰ σκυλιὰ τὰ λυσσασμένα πού δαγκώνουν τὸ ἀφεντικό τους.

Καλὰ τέλος πάντων, κάνεις ἄλλες ἁμαρτίες (πορνεύεις, μοιχεύεις, κλέβεις, ἀδικεῖς, χτυπᾷς τὴ μάνα σου κ.λπ.)· μὰ τὸ νὰ βλαστημᾷς τὸ Θεὸ **εἶνε τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα**. Εἶμαι ἁμαρτωλός, ἀλλὰ σᾶς τὸ λέω· ἐὰν συνεχιστῇ αὐτό, θὰ γίνῃ σεισμὸς καὶ θὰ μᾶς καταπιῇ ἡ γῆ, γιὰτὶ γίναμε ἀγνώμονες καὶ ἀχάριστοι στο Θεό.

Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Παναγίας Θεοτόκου **ἂς ἐλεήσῃ καὶ σώσῃ** πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**